

Sygn. akt V KK 144/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Siuchniński

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

Protokolant Małgorzata Czartoryska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jolanty Rucińskiej
w sprawie **M. Ł.**

skazanego z w przedmiocie wyroku łącznego,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 21 lipca 2021 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 5 lipca 2019 r., sygn. akt IV Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ś.

z dnia 7 lutego 2019 r., sygn. akt II K (...),

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Ś. w postępowaniu odwoławczym;**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. N. - Kancelaria Adwokacka w Ś., kwotę 1180,80 zł (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt złotych osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % VAT, tytułem**

**sporządzenia przez obrońcę z urzędu kasacji oraz udział w
rozprawie przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ś. po rozpoznaniu sprawy M. Ł., skazanego prawomocnymi wyrokami:

- 1) Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 4 listopada 2003 r., w sprawie VI K (...), za czyn kwalifikowany z art. 278 § 1 k.k., za który wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby wynoszący 3 lata; postanowieniem Sądu Rejonowego w Ś. zarządzono warunkowo zawieszoną karę do wykonania, a przedmiotowa kara została wykonana w całości;
- 2) Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 28 lipca 2004 r., w sprawie VI K (...), za czyny:
 - popełniony w okresie od maja 2003 r. do kwietnia 2004 r., kwalifikowany z art. 207 § 1 k.k., za który wymierzono karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
 - popełniony w okresie od listopada 2002 r. do marca 2004 r., kwalifikowany z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za który wymierzono karę 1 roku pozbawienia wolności, które to kary połączono i wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat; postanowieniem Sądu Rejonowego w Ś. zarządzono powyższą karę łączną do wykonania, która została odbyta w całości;
- 3) Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 7 marca 2005 r., w sprawie II K (...), za czyn:
 - popełniony w okresie od lipca 2004 r. do 7 września 2004 r., kwalifikowany z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k., za który wymierzono karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a przedmiotowa kara została wykonana w całości;
- 4) Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 26 lipca 2005 r., w sprawie II K (...), za czyny:
 - popełniony w dniu 16 lipca 2003r., kwalifikowany z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
 - popełniony w dniu 20 lipca 2003 r., kwalifikowany z art. 279 § 1 k.k., za który wymierzono karę roku pozbawienia wolności, które to kary połączono i wymierzono karę łączną roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby wynoszący 4 lata; nie zarządzono powyższej kary do wykonania;

- 5) Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 9 grudnia 2005 r., w sprawie VI K (...), za czyny:
- popełnione w okresie od 1 listopada 2002 r. do dnia 26 listopada 2002 r., kwalifikowane z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., za które wymierzono karę roku pozbawienia wolności,
 - popełniony w dniu 11 listopada 2002 r., kwalifikowany z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k., za który wymierzono karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,
 - popełniony w okresie od 22 listopada 2002 r. do dnia 23 listopada 2002 r., kwalifikowany z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za który wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
 - popełniony w dniu 25 listopada 2002 r., kwalifikowany z art. 279 § 1 k.k., za który wymierzono karę roku pozbawienia wolności,
 - popełniony w okresie od dnia 6 lutego 2002 r. do dnia 2 stycznia 2003 r. (z wyłączeniem okresu od dnia 23.09.2002 r. do dnia 31.10.2002 r.), kwalifikowany z art. 207 § 1 k.k., za który wymierzono karę roku pozbawienia wolności,
 - popełniony w listopadzie 2002 r. i grudniu 2002 r., kwalifikowany z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., za który wymierzono karę roku pozbawienia wolności.
 - popełniony w dniu 20 stycznia 2004 r., kwalifikowany z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k., za który wymierzono karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary połączono i wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, a przedmiotowa kara została wykonana w całości;
- 6) Sądu Rejonowego w O. z dnia 20 lutego 2008 r., w sprawie II K (...), za czyn popełniony w dniu 18 sierpnia 2007 r., kwalifikowany z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., za który wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a przedmiotowa kara została wykonana w całości;
- 7) Sądu Rejonowego w O. z dnia 20 maja 2008 r., w sprawie II K (...), za czyn popełniony w dniu 22 listopada 2007r., kwalifikowany z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 31 § 2 k.k., za który wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a przedmiotowa kara została wykonana w całości, przy czym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w O. z dnia 18 sierpnia 2010 r., sygn. akt II K (...):
- kary orzeczone w wyrokach opisanych w punktach 2, 4, 5 zostały połączone i

wymierzono karę łączną 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności,

- kary orzeczone w wyrokach opisanych w punktach 6 i 7 zostały połączone i wymierzono karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- postępowanie w przedmiocie wydania wyroku co do kar orzeczonych w wyrokach opisanych w punkcie 1 i 3 w oparciu o treść art. 572 k.p.k. zostało umorzone;

8) Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 23 maja 2013 r., w sprawie II K (...), za ciąg występków popełnionych w dniu 28 lutego 2012 r., kwalifikowanych z art. 286 § 1 k.k. i z art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzono karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat, którą postanowieniem tego Sądu z dnia 18 czerwca 2015 r., sygn. akt II Ko (...), zarządzono do wykonania, a przedmiotowa kara została wykonana w całości;

9) Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 18 września 2013 r., w sprawie II K (...), za występki popełnione w okresie od dnia 21 marca 2013 r. do dnia 28 marca 2013 r., kwalifikowany z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, a przedmiotowa kara została wykonana w całości;

10) Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 4 maja 2015 r., w sprawie II K (...), za występki popełnione w dniu 28 listopada 2014 r., kwalifikowany z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono karę 2 miesięcy pozbawienia wolności, a przedmiotowa kara została wykonana w całości;

11) Sądu Rejonowego w B. z dnia 14 stycznia 2015 r., w sprawie II K (...), za występki popełnione w okresie od dnia 27 września 2012 r. do dnia 28 września 2012 r., kwalifikowany z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a przedmiotowa kara została wykonana w całości;

12) Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 2 czerwca 2016 r., w sprawie II K (...), za występki popełnione w dniu 8 stycznia 2009 r., kwalifikowany z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 i § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą aktualnie skazany odbywa,

13) Sądu Rejonowego w L. z dnia 8 maja 2017 r., w sprawie II K (...), za ciąg występków popełnionych w dniu 26 stycznia 2015 r., kwalifikowanych z art. 286 § 1

k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., za który wymierzono karę 9 miesięcy pozbawienia wolności, która to kara nie została przez skazanego odbyta;

14) Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 1 sierpnia 2017 r., w sprawie IV K (...), za występki popełniony w dniu 31 sierpnia 2017 r., kwalifikowany z art. 226 § 1 k.k., za który wymierzono karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, która to kara nie została przez skazanego odbyta;

15) Sądu Rejonowego w W. z dnia 28 września 2017 r., w sprawie XII K (...), za występki:

- popełniony w dniu 25 października 2016 r., kwalifikowany z art. 226 § 1 k.k., za który wymierzono karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,
- popełniony w dniu 25 października 2016 r., kwalifikowany z art. 226 § 1 k.k., za który wymierzono karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,
- popełniony w dniu 25 października 2016 r., kwalifikowany z art. 190 § 1 k.k., za który wymierzono karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,
- popełniony w dniu 26 października 2016 r., kwalifikowany z art. 226 § 1 k.k. i z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., za który wymierzono karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary połączono i wymierzono karę łączną 5 miesięcy pozbawienia wolności, która to kara nie została przez skazanego odbyta;

16) Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 27 lutego 2018 r., w sprawie II K (...), za występki:

- popełniony w dniu 26 września 2016 r., kwalifikowany z art. 222 § 1 k.k., za który wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- popełniony w dniu 26 września 2016 r., kwalifikowany z art. 190 § 1 k.k., za który wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

które to kary połączono i wymierzono karę łączną 9 miesięcy pozbawienia wolności, która to kara nie została przez skazanego odbyta;

wyrokiem łącznym z dnia 7 lutego 2019 r., sygn. akt II K (...):

I. na podstawie art. 91 § 2 k.k., w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone skazanemu M. Ł. wyrokami opisanymi w pkt. 8, 9, 11, 12 części wstępnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 91 § 2 k.k., w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., połączył kary pozbawienia wolności wymierzone skazanemu M. Ł. wyrokami opisanymi w pkt. 10 i 13 części wstępnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone skazanemu M. Ł. wyrokami opisanymi w pkt. 14, 15, 16 części wstępnej wyroku i wymierzył mu karę łączną roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w sprawach opisanych w pkt. 1-7 części wstępnej wyroku;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej:

- w pkt. I części dyspozytywnej wyroku łącznego kary łącznej pozbawienia wolności okresy dotychczas odbytych kar pozbawienia wolności w sprawach podlegających połączeniu tj. II K (...), II K (...), II K (...), II K (...) oraz okres zatrzymania w tej sprawie od dnia 28 września 2012 r. do dnia 29 września 2012 r.,
- w pkt. II części dyspozytywnej wyroku łącznego kary łącznej pozbawienia wolności okres dotychczas odbytej kary pozbawienia wolności w sprawie II K (...).

Wyrok łączny zawierał również rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów obrony z urzędu (pkt VI) oraz kosztów postępowania (pkt VII).

Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżył obrońca skazanego, zarzucając „rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec skazanego M. Ł. kary łącznej, wyrażającą się w wymierzeniu temuż skazanemu przy zastosowaniu zasady asperacji kary łącznej 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I), kary łącznej 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt II) oraz kary łącznej roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności (pkt III wyroku – uwaga SN), w sytuacji gdy dyrektywy wymiaru kary, okoliczności przedmiotowe oraz podmiotowe inkryminowanych oskarżonemu przestępstw jednostkowych objętych zaskarżonym wyrokiem, nie uzasadniają orzeczenia wobec w/w kary o takim wysokim stopniu dolegliwości”.

W oparciu o ten zarzut autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku

łącznego i wymierzenie skazanemu kar łącznych przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji.

Apelację od orzeczenia Sądu Rejonowego w Ś. złożył również sam skazany. W wywiedzionym przez siebie środku odwoławczym M. Ł. zakwestionował zastosowanie w jego sprawie, przy wydawaniu wyroku łącznego, przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 r. wywodząc, że regulacje te były dla niego niekorzystne.

Sąd Okręgowy w Ś. wyrokiem z dnia 5 lipca 2019 r., sygn. akt IV Ka (...), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł ustanowiony dla skazanego obrońca z urzędu. Wyrokowi sądu *ad quem* zarzucił:

1) „obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia:

a) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., poprzez niedokonanie wnikliwej kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu pierwszej instancji, wyrażającej się w zaakceptowaniu sporządzonego przezeń pisemnego uzasadnienia wyroku, pomimo że nie spełnia ono wymogów art. 424 k.p.k. i uniemożliwia kontrolę instancyjną orzeczenia Sądu Okręgowego w zakresie przesłanek wymiaru kary łącznej, co ograniczyło prawo skazanego do obrony, a także poprzez dowolne uznanie przez Sąd II instancji, że prognoza kryminologiczna osoby skazanego została dokonana właściwie przez Sąd I instancji, a także obuinstancyjne nieodniesienie się co do istnienia więzi przedmiotowej, podmiotowej, oraz jednorodzaowości czynów popełnionych w bliskim związku czasowym,

b) art. 427 § 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłych sądowych z zakresu psychiatrii celem ustalenia czy wybuchowość i wdawanie się w konflikty mogą być spowodowane ewentualną chorobą psychiczną skazanego i czy takie zachowania spowodowane zaburzeniami psychicznymi mogą wpływać na ocenę przebiegu procesu resocjalizacji istotną z punktu widzenia możliwości zastosowania zasady pełnej absorpcji,

c) art. 434 § 1 k.p.k. sprowadzającego się do dokonania przez Sąd

Okręgowy ustaleń faktycznych w sposób odmienny od tego, który stanowił podstawę orzeczenia Sądu I instancji, a to przez rozszerzenie katalogu okoliczności obciążających występujących po stronie skazanego M. Ł.;

2) obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 53 § 2 w zw. z art. 85 i 86 § 1 k.k. (w brzmieniu sprzed nowel. z 20.02.2015 r.) - poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na pominięciu przez sądy obu instancji i nieuwzględnieniu zmiany stanu zdrowia skazanego przejawiającej się w pogorszeniu stanu zdrowia psychicznego skazanego, która winna być brana pod rozagę przy wymiarze kary łącznej pod kątem sfery właściwości i warunków osobistych skazanego (jako istotnego elementu ogólnej dyrektywy kodeksowej co do reguł prawidłowego wymiaru kary, mającego pełne zastosowanie także przy orzekaniu kary łącznej)".

W oparciu o te zarzuty autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Ś. wniosła o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej, a stanowisko to podtrzymała uczestnicząca w rozprawie kasacyjnej prokurator Prokuratury Krajowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Rację przyznać należy obrońcy skazanego, że przeprowadzona w tej sprawie kontrola instancyjna zaskarżonego apelacjami wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Ś., została przez Sąd drugiej instancji przeprowadzona w sposób nierzetelny (pkt 1 lit. a kasacji – wg. numeracji przyjętej na potrzeby tego uzasadnienia).

Wprawdzie brak podstaw do uznania, że Sąd Okręgowy w Ś. naruszył przepis art. 424 § 1 i 2 k.p.k., skoro nie orzekał reformatoryjnie, utrzymując w mocy zaskarżone orzeczenie sądu *meriti*, lub uchybił regulacji zawartej w art. 440 k.p.k. – autor kasacji nie wskazuje zresztą jakie to okoliczności obligowały Sąd drugiej instancji do rozpoznania sprawy w zakresie szerszym, wynikającym z normy art. 433 § 1 *in fine* k.p.k., nie ulega wszakże wątpliwości, że doszło w tej sprawie do rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 537 § 3 k.p.k. Ten ostatni przepis nie może w obecnym stanie prawnym stanowić samodzielnej podstawy uchylenia wyroku sądu odwoławczego (art. 537a k.p.k.), wszelako ujawnione braki

uzasadnienia, nie spełniającego określonych w tym przepisie wymogów, mogą świadczyć o rażącym naruszeniu art. 433 § 2 k.p.k. czy to w postaci nierozpoznania poszczególnych podniesionych w zwykłym środku odwoławczym zarzutów, czy też rozpoznaniu ich w sposób nierzetelny.

Tak stało się w niniejszej sprawie o czym przekonuje treść jakże lakonicznych pisemnych motywów zaskarżonego kasacją wyroku, w których próżno doszukać się argumentacji świadczącej o tym, że Sąd drugiej instancji odniósł się do wywodów apelacyjnych wspierających podniesiony w zwykłym środku odwoławczym zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej (a w zasadzie trzech kar łącznych) orzeczonej w poddanym kontroli odwoławczej wyroku łącznym Sądu Rejonowego w Ś.. Nie ulega przy tym wątpliwości, że to nie rozległość uzasadnienia, lecz jego zawartość merytoryczna pozwala w pierwszym rzędzie na ocenę przez sąd kasacyjny jakości kontroli apelacyjnej, rzecz w tym, iż w niniejszej sprawie treść uzasadnienia w sposób jednoznaczny przekonuje, że poza zakresem rozważań Sądu odwoławczego pozostały najistotniejsze z punktu widzenia autora apelacji, podnoszone przez niego w tejże apelacji kwestie.

Sąd Okręgowy w Ś. w swoich rozważaniach co do zarzutu rażącej niewspółmierności kary skupił się na trzech zagadnieniach: względności przepisów dotyczących kary łącznej obowiązujących przez dniem 1 lipca 2015 r., teoretycznych rozważaniach co do reguł wymiaru tej kary przez pryzmat możliwości stosowania zasad absorpcji, asperacji lub kumulacji oraz przebiegu procesu resocjalizacji skazanego M. Ł. wyprowadzając w tym ostatnim przedmiocie wnioski, oparte w pierwszym rzędzie na opinii o skazanym wystawionej przez zakład karny wskazującej, że proces ten nie został dotychczas zakończony w pomyślny sposób.

Oczywistym w świetle powyższego jest, że orzekając o niezasadności apelacyjnego zarzutu opartego o względną przyczynę odwoławczą określoną w art. 438 pkt 4 k.p.k. sąd *ad quem* skupił się wyłącznie na jednej z przesłanek branych pod uwagę przy wymiarze kary łącznej (także w wyroku łącznym), jaką był w stosunku do skazanego brak pozytywnej prognozy kryminologicznej świadczącej o niezakończonym procesie jego resocjalizacji. Tymczasem, jak to się trafnie podkreśla w orzecznictwie, przy orzekaniu kary łącznej wyrokiem łącznym powinno

się brać pod uwagę oprócz okoliczności wskazujących na przebieg procesu resocjalizacji, także takie które dotyczą związku podmiotowo - przedmiotowego między czynami, za które orzeczono kary jednostkowe objęte następnie karą łączną (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 2012 r., II KK 138/12).

To właśnie kryterium związku podmiotowo – przedmiotowego oraz bliskość czasowa czynów, w stosunku do których rozstrzygano o wysokości poszczególnych kar łącznych w odniesieniu do M. Ł., stała się podstawowym zarzutem apelacji obrońcy pod adresem rozstrzygnięcia sądu *a quo*, która to okoliczność zdaniem autora zwykłego środka odwoławczego pozostała poza zakresem oceny dokonanej przez Sąd Rejonowy w Ś.. Abstrahując w tym miejscu od trafności tak sformułowanego zarzutu (w tym przedmiocie szerokie rozważania prokuratora zawarte w pisemnej odpowiedzi na kasację), gdyż nie mieści się to w zakresie rozpoznania kasacji wnoszonej od orzeczenia sądu odwoławczego, nie ulega wątpliwości, że do tak uargumentowanego poglądu wyrażonego w apelacji przez obrońcę Sąd drugiej instancji w ogóle się nie ustosunkował, co pozwala na wyciągnięcie nasuwającego się w sposób jednoznaczny wniosku, że powyższa kwestia pozostała poza polem rozważań instancji *ad quem*.

Taki sposób procedowania nie może znaleźć akceptacji. Brak wyjaśnienia skarżącemu powodów uznania za niezasadną jego argumentacji wspierającej podniesiony w apelacji zarzut i to w sytuacji, gdy dotyczy jednej z podstawowych przesłanek wymiaru kary łącznej, skutkuje pozbawieniem oskarżonego (skazanego) prawa do rzetelnego procesu odwoławczego.

Ponieważ stwierdzone powyżej uchybienie, stanowiące rażące naruszenie prawa procesowego, miało w tym układzie istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją orzeczenia, naruszając niewątpliwie również prawo do obrony i było wystarczające dla wydania rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy (art. 436 k.p.k.), ograniczono zakres rozpoznania nadzwyczajnego środka odwoławczego do tego jedynie zarzutu.

Implikowało to uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Ś. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Procedując ponownie Sąd drugiej instancji rozpozna wniesione w tej sprawie

dwa (podkreślenie SN) środki odwoławcze, gdyż spełniająca wymogi formalne apelacja złożona została także przez samego skazanego. Podnoszona w niej kwestia względności ustaw (sprzed i po dniu 1 lipca 2015 r.), znalazła wprawdzie swój wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, lecz jak to w tym zakresie podniesiono „niezależnie od granic apelacji” (s. 6).

W związku z tym już niejako na marginesie, co może mieć znaczenie przy ponownym rozpoznawaniu sprawy, zwrócić należy uwagę na sygnalizowane przez skazanego w toku postępowania, a obecnie w kasacji przez jego obrońcę, problemy zdrowotne M. Ł.. W tej kwestii za celowe wypada uznać, że zawarta w kasacji sugestia co do konieczności zasięgnięcia w odniesieniu do osoby skazanego opinii sądowo – psychiatrycznej nie wydaje się zasadna, jeżeli się zważy, że stan zdrowia psychicznego wyżej wymienionego nie jest okolicznością, która zaistniała po wydaniu wyroków skazujących za przestępstwa, które objęte zostały węzłem kary łącznej w wyroku łącznym. Co więcej, kwestia stanu zdrowia psychicznego skazanego została szeroko omówiona w opinii z Zakładu Karnego w G., która nie była kwestionowana przez strony, a z której wynika, że wprawdzie M. Ł. jest objęty programem terapeutycznym (zresztą przez niego nierealizowanym), lecz wyłącznie w związku ze zdiagnozowanymi u niego niepsychotycznymi zaburzeniami psychicznymi (zaburzeniami osobowości).

Kierując się powołanymi wyżej względami orzeczono jak w pkt. 1 wyroku.

Rozstrzygając co do kosztów obrony z urzędu (pkt 2 wyroku) uwzględniono unormowania § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 6 i ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. 2018.1184 ze zm.) zasądzając stosowną opłatę tytułem sporządzenia i wniesienia kasacji oraz udziału w rozprawie przed Sądem Najwyższym.